

[Henry Christensen.]

unge bliver i stand til at gennemføre den uddannelse, deres evner berettiger til.

Jeg skal ikke nu trække hele den principielle diskussion om lån og legater op; jeg skal bare pege på et par forhold, selv om nogle af dem også tidligere har været fremhævet. Det første er dette, at den højere uddannelse er en vigtig uddannelse, men den fører også for de pågældende almindeligvis frem til væsentlig højere indkomster end dem, der er almindelige i vort samfund, og derfor er det ikke forståeligt for den øvrige del af ungdommen og for den danske befolkning i det hele, hvis man går så forfærdelig meget videre end til at stille den fornødne hjælp til rådighed for alle de unge, der har behov for det. Fører det så for dem til meget højere indkomster end almindeligt, må det også være en pligt for dem at tilbagebetale den hjælp, de har fået.

Man gør ofte den indvending, at det løser jo ikke problemet, for de unge vil ikke benytte disse lån i tilstrækkeligt omfang, de er ængstelige for at gå lånevejen, de foretrækker erhvervsarbejde m.v. Jeg vil gerne over for indvendinger af den art gøre den bemærkning, at jeg tror, man stod sig ved at lade være at forskrække de unge så stærkt over for dette, som man somme tider gør. Det at gennemføre en højere uddannelse, ikke mindst når man er kommet et stykke i gang og har al mulig udsigt til at gennemføre den, er — ikke alene set ud fra et samfundssynspunkt, men også for den unge selv — en såre fornuftig og nyttig investering, og man kunne udmærket fra flere sider være med, når det gælder at give de unge tillid til, at det er en fornuftig investering, der godt i betydelig udstrækning kan finansieres ad lånevejen. Jeg tror, det er en vis mentalitetsændring, der skal til. Hvis flere ville være med til at tilvejebringe denne mentalitetsændring, ville vi ad lånevejen kunne komme endnu længere, end vi måske kan komme i øjeblikket.

Dernæst vil jeg gerne gøre den bemærkning om investeringssynspunktet, at det er fuldstændig rigtigt, at et af vore mest betydningsfulde investeringsområder er ungdommens uddannelse, ikke mindst den højere og højeste uddannelse. Vort samfund har brug for dygtighed og for en veludan-

net ungdom fremover, og derfor er det en god og fornuftig måde at investere på. Men vi må føje til, at vort samfund i disse år er stillet over for investeringskrav på en lang, lang række områder af et omfang, som vi aldrig nogen sinde har kendt til før, og af et større omfang, end vort samfund helt synes i stand til at klare. Derfor er det også vigtigt, at vi lægger forholdene, ikke mindst på de betydningsfulde områder, til rette på en sådan måde, at vi fremkalder en så stor opsparing — og dermed så store investeringsmuligheder — som overhovedet gør sig. Det gør vi bl.a. i kraft af den drejning, vi foretager her. Vi kunne yderligere gøre det, hvis der i det høje ting var større velvilje for de forslag, mit parti sammen med det konservative folkeparti på et andet område vedrørende uddannelsen har fremsat. Det er nemlig vigtigt for os at gøre os klart, at det er nødvendigt, at vi overalt, hvor vi kan det, lægger forholdene sådan til rette, at vi appellerer til den størst mulige selvindsats over for det investeringskrav, som er så enormt, og som det er så betydningsfuldt at kunne indfri.

Ninn-Hansen: Det er ganske naturligt, at der i forbindelse med spørgsmålet om forhøjelsen af støtte til de unge under uddannelse også finder en drøftelse sted af de studerendes udgifter, og jeg vil gerne sige nogle enkelte ord om et af de udgiftsområder, der har nogen interesse, nemlig boligudgifterne.

Hvor store de er for de enkelte studerende, er vel ikke gjort op — det er nok et af de spørgsmål, man skal se på under det udvalgsarbejde, der nu gøres med et videre sigte — men det er i hvert fald et almindeligt indtryk af de gældende værelsespriser, at boligudgifterne ikke er små. Særlig interesse har selvfølgelig de tilfælde, hvor staten selv har indflydelse på boligudgifterne. Vi har haft lejlighed til at få nogle oplysninger om og se på forholdene på Nørre Kollegium, der var det første kollegium, der blev indrettet under den kollegielov, der blev vedtaget i det høje ting for et år siden, fordi der var fremkommet adskillig kritik — vist i særlig grad i Berlingske Tidende og i Ekstrabladet — af forholdene på dette kollegium.

Jeg vil gerne sige tak til den højtærede